

Publicatie in deze rubriek geschiedt door de Commissie Disciplinaire Rechtspraak, bestaande uit mr. A.G. Beets, mr. J.C.P. Ekering, mr. G.J. Kemper en mr. C.H.B. Winters.

Het past een advocaat niet bij enige gelegenheid, waarbij hij als zodanig optreedt, onduidelijkheid in het leven te roepen of te laten bestaan over zijn hoedanigheid en de reden van zijn komst of aanwezigheid.

- Advocatenwet art. 46 (2.1. wat in het algemeen niet betaamt, 3.3.7. wat nooit geoorloofd is)
- Gedragsregel 29

Raad van Discipline Amsterdam 24 juli 2000
(mrs. Kist, Breederveld, Wiarda, Karsten en Rigters)

Feiten

Klager is schrijver van een boek waarin verdachtmakingen worden geuit van betrokkenheid van de cliënt van mr. X bij criminele activiteiten, waaronder roof van Russische kunst. Mr. X neemt telefonisch contact op met klager en maakt zich jegens hem bekend als 'Charles' dan wel 'Prins Charles' met een pakketje voor klager van een vriendin in Moskou. Mr. X vraagt klager of hij het pakketje persoonlijk mag komen aanreiken, met welk verzoek klager instemt. Diezelfde dag belt mr. X bij het woonhuis van klager aan en overhandigt hem – zonder zich eerst voor te stellen – een enveloppe in plaats van een pakketje. Mr. X is in gezelschap van zijn cliënt, die op dat moment tevoorschijn komt en zich aan klager bekendmaakt. Mr. X stelt zich dan ook aan klager voor als de advocaat van zijn cliënt.

Klacht

Mr. X heeft zich onder valse voorwendselen en identiteit bij het woonhuis van klager aangediend, zich aldaar niet direct aan klager voorgesteld en klager ter plekke plotseling geconfronteerd met zijn aldaar ook aanwezige en meegebrachte cliënt.

Overwegingen van de raad

Het past een advocaat niet bij enige gelegenheid waarbij hij als zodanig optreedt onduidelijkheid in het leven te roepen of te laten bestaan over zijn hoedanigheid en de reden van zijn komst of aanwezigheid. Mr. X heeft in strijd hiermee zich onder de naam Charles of Prins Charles bij klager bekendgemaakt en een bezoek aangekondigd om een pakje te overhandigen. Hij heeft zich niet ervan vergewist of zijn veronderstelling juist was dat deze door zijn cliënt gesuggereerde benaming aan een code of een gemeenschappelijke herinnering van klager en cliënt refereerde en klager daarom daaruit zou opmaken dat het in werkelijkheid om de komst van de cliënt van mr. X zou gaan. Ook indien dit overigens wél het geval zou zijn geweest, was de eigen komst van mr. X daarmee nog niet op een behoorlijke wijze aangekondigd. Mr. X heeft zijn misoptreden nog verergerd door zijn brief aan klager te overhandigen voordat hij zich als advocaat had bekendgemaakt. Ook van een prompte verontschuldiging en verklaring voor zijn optreden is niet gebleken. Het past een advocaat voorts niet om bij een bezoek aan de privé-woning van zijn tegenpartij zich onaangekondigd te doen vergezellen door zijn cliënt teneinde een direct contact tussen tegenpartij en cliënt te forceren zonder onmiddellijk bij eerste contact op diens aanwezigheid en bedoeling daarvan te wijzen. Ook hiermee in strijd heeft mr. X gehandeld, zowel door bij zijn telefonische aankondiging over zijn

cliënt te zwijgen, als door niet meteen nadat klager de deur had geopend opening van zaken te geven.

Volgt

Waarschuwing.

Gedragsregel 12 is van toepassing op alle correspondentie tussen advocaten, ook op brieven met een aanzegging gericht op rechtsgevolg.

- Advocatenwet art. 46 (5.1. regels die betrekking hebben op de juridische strijd)
- Gedragsregel 12

Raad van Discipline Amsterdam 7 augustus 2000
(mrs. De Groot, Van Ardenne, Karsten, Klaver en Rigters)

Feiten

Mr. X vordert in een brief namens zijn cliënt een bedrag van f 2.000.000 van A. Hij richt die brief aan een bepaald adres in Frankrijk en verzoekt A te bevestigen dat hij op dat adres woonachtig is. Tien dagen later antwoordt mr. Y, klager, namens A dat A zich naar aanleiding van de brief van mr. X tot hem heeft gewend, dat A niet woonachtig is op het door mr. X opgegeven adres en dat A niets verschuldigd is aan de cliënt van mr. X. Verdere naspeuringen van mr. X naar het adres van A leveren niets op. Mr. X dagvaardt vervolgens A bij wege van openbaar exploit. A verschijnt niet in de procedure. Bij tussenvonnissen stelt de rechtbank de cliënt van mr. X in de gelegenheid om bewijsstukken over te leggen die aantonen dat A in de gelegenheid is geweest de dagvaarding zo tijdig te ontvangen als met het oog op zijn verdediging nodig was of bewijsstukken die aantonen dat al het nodige is gedaan A die gelegenheid te verschaffen. In dat kader heeft mr. X mr. Y aangeschreven in diens hoedanigheid van laatst bekende raadsman van A. In die brief wordt melding gemaakt van het verloop van de procedure tot dan toe en wordt gewezen op het feit dat het tegen A verleende verstek nog gezuiverd kan worden. Op die brief reageert mr. Y niet. Bij conclusie na tussenvonnissen informeert mr. X de rechtbank over de pogingen die hij namens zijn cliënt heeft gedaan om A te bereiken. Daarbij legt mr. X onder meer de brief van mr. Y over, geschreven in reactie op zijn eerste aanmaningsbrief aan A alsook zijn brief aan mr. Y naar aanleiding van het tussenvonnissen van de rechtbank. A blijft niet verschijnen in de procedure en vervolgens wordt de vordering van de cliënt van mr. X bij verstek grotendeels toegewezen. Ruim 2 1/2 jaar later komt A in verzet tegen het vonnis van de rechtbank. In die procedure neemt A het standpunt in dat de vordering van de cliënt van mr. X was verjaard. Mr. X betwist namens zijn cliënt de verjaring omdat die door de aanmaningsbrief van mr. X rechtsgeldig was gestuit. Als bewijs dat de brief A bereikt had legt mr. X de antwoordbrief van mr. Y over. De rechtbank stelt de cliënt van mr. X in het gelijk en baseert haar oordeel op beide voornoemde brieven.

Mr. Y stelt dat hij eerst ten tijde van de verzetprocedure geconfronteerd is met het feit dat mr. X zijn reactie op de aanmaningsbrief aan A alsmede de brief die mr. X naar aanleiding van het tussenvonnissen van de

Alle disciplinaire beslissingen die sinds 1986 in het *Advocatenblad* zijn gepubliceerd zijn ook te vinden

op www.advocatenorde.nl en *BalieNet*

rechtbank aan hem heeft geschreven, heeft overgelegd bij de rechtbank. Mr. Y stelt dat mr. X daarover met hem overleg had moeten plegen en zonodig het advies van de deken had moeten vragen.

Overwegingen van de raad

De raad stelt voorop dat de zorgvuldigheid die een advocaat betaamt meebrengt dat hij, overeenkomstig Gedragsregel 12, geen beroep doet op correspondentie tussen advocaten en die in een procedure ook niet overlegt, behoudens voorafgaand overleg en zonodig via inschakeling van de deken.

Anders dan de deken maakt de raad hierbij geen uitzondering voor een brief met een aanzegging gericht op rechtsgevolg. Evenzeer valt correspondentie met een advocaat die niet of niet meer de hoedanigheid heeft van advocaat van de wederpartij onder dit regime. Praktische overwegingen leiden er toe het beginsel van overleg en zonodig dekenadvies in de situatie beschreven door Gedragsregel 12 op alle correspondentie tussen advocaten toepasselijk te achten.

Het vorenstaande betekent dat voor het overleggen van beide brieven in de verstekprocedure overleg gevoerd had dienen te worden met mr. Y en dat bij gebreke van toestemming, advies aan de deken had moeten worden gevraagd. Door dat na te laten heeft mr. X gehandeld in strijd met hetgeen een behoorlijk advocaat betaamt. Het feit dat de deken achteraf stelt dat hij, indien daarom was verzocht, toestemming voor het overleggen van één van de brieven zou hebben gegeven, kan hierin geen verandering brengen.

Mr. X heeft met betrekking tot de overlegging van de reactie op de aanmaningsbrief zijn fout erkend en excuses gemaakt; ten aanzien van de andere brief was mr. X's standpunt, dat voor overlegging geen overleg of dekenadvies nodig was, minst genomen verdedigbaar. In het licht hiervan zal de raad volstaan met gegrondverklaring van de klacht en daaraan geen sanctie verbinden.

Volgt

Gegrondverklaring van de klacht zonder oplegging van een maatregel.

De tuchtrechter heeft niet de bevoegdheid declaratiegeschillen te beslechten maar waakt slechts tegen excessief declareren. Ook als het in rekening gebrachte uurtarief zeer hoog lijkt te zijn is dat niet verwijtbaar aan de advocaat wanneer over dat tarief ondubbelzinnige afspraken zijn gemaakt.

Indien tussen advocaat en cliënt een vertrouwensbreuk is ontstaan en de cliënt een andere advocaat heeft ingeschakeld, kan de advocaat zich aan een zaak onttrekken zonder dat hem daarover een verwijt kan worden gemaakt.

- *Advocatenwet art. 46 (1.4.3.1. financiële verhouding, 1.5. ver-eiste van schriftelijke vastlegging)*
- *Gedragsregels 9 lid 3, 25*

Raad van Discipline Amsterdam 21 augustus 2000
(mrs. De Groot, Hamming, Van den Biesen, Karsten en Van Es)

Feiten

Klager wendt zich tot mr. X, naar aanleiding van het feit dat hij bij verstek veroordeeld is tot betaling van een gedeelte van een aanneemsom aan zijn aannemer, ten belope van ongeveer f 9.000. Mr. X neemt op zich verzet in te stellen tegen dat vonnis en bevestigt daarbij dat klager bewust afziet van een beroep op door de overheid gefinancierde rechtsbijstand en dat aan klager een tarief van f 375 per uur, exclusief BTW en 5% kantoorkosten, in rekening zal worden gebracht. Vervolgens vinden schikkingsonderhandelingen plaats en wijst mr. X klager er enige malen schriftelijk op dat een schikkingsvoorstel, strekkende tot betaling aan de aannemer van f 5.500, mede gezien de oplopende kosten zou moeten worden aangenomen. Klager gaat daar niet op in. Lopende de behandeling zendt mr. X declaraties aan klager, in totaal belopend ruim f 12.000. Vervolgens schakelt klager een andere advocaat in die op basis van een toevoeging bijstand verleent waarna de zaak alsnog wordt geschikt, door betaling van klager van een bedrag van f 5.500.

De klacht houdt onder meer in dat mr. X excessief heeft gedeclareerd, en dat mr. X zich ten onrechte en ontijdig als advocaat respectievelijk procureur aan de zaak heeft onttrokken.

Overwegingen van de raad

De Raad stelt voorop dat hij als tuchtrechter niet de bevoegdheid heeft declaratiegeschillen te beslechten, doch slechts waakt tegen excessief declareren. Dit betekent in de eerste plaats dat het niet ter beoordeling van de Raad is of mr. X, zoals klager in zijn brief aan de deken suggereert, wellicht meer tijd aan de zaak heeft besteed dan noodzakelijk of wenselijk kan worden geacht. Van een buitensporige tijdsbesteding is de Raad in elk geval niet gebleken. Het door mr. X in rekening gebracht uurtarief van aanvankelijk f 375 (later f 300) exclusief kantoorkosten en BTW acht de Raad voor een zaak als de onderhavige weliswaar zeer hoog, maar daarmee nog niet excessief in die zin dat mr. X hiervan tuchtrechtelijk een verwijt kan worden gemaakt. Daarbij merkt de Raad op dat tussen klager en mr. X een ondubbelzinnige afspraak is gemaakt over het te hanteren uurtarief, welke afspraak door mr. X in een brief aan klager is bevestigd. Het stond partijen, en dus ook mr. X, in beginsel vrij een dergelijke tariefafpraak te maken. Of mr. X klager ook onverkort aan de gemaakte afspraak kan houden, is een vraag voor de civiele rechter, niet voor de Raad. Wel veroorlooft de Raad zich de opmerking dat het naar zijn oordeel, gelet op de aard van de zaak, het betrekkelijk geringe belang en de financiële positie van klager, aanbeveling had verdiend als mr. X, in elk geval vanaf het moment dat voor hem voorzienbaar was dat de zaak niet eenvoudig kon worden geregeld, klager een passender tarief had berekend of, indien hem dat niet mogelijk was, klager had verwezen naar een advocaat die de zaak tegen een lager tarief zou behandelen.

Naar onweersproken is gesteld had klager reeds een andere advocaat in de arm genomen op het moment dat mr. X zich aan de zaak onttrok. Gelet daarop en gelet op de tussen klager en mr. X ontstane vertrouwensbreuk kan naar het oordeel van de Raad niet gezegd worden dat mr. X zich ten onrechte en ontijdig aan de zaak heeft onttrokken.

Volgt

De Raad van Discipline verklaart de klacht ongegron